

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoPr/6/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212200591
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212200591.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej, členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej, v právnej veci navrhovateľa: A. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X, I., zast. splnomocneným zástupcom Ing. Dušanom Kováčikom, bytom Beňovského 6, Bratislava, proti odporcovi: SECURITON servis, spol. s.r.o., IČO: 35 693 835, so sídlom Mlynské Nivy 73, Bratislava, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou a zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27. januára 2014, č.k. 58Cpr 1/2012-77, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou potvrdzuje.

Vo zvyšnej zamietajúcej časti a v časti rozhodnutia o trovách konania, rozsudok súdu prvého stupňa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou a zaplatenia 100,- eur s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 01.07.2011 do zaplatenia.

Vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom zástupcu navrhovateľa, zástupcu odporcu a svedkov O.. A. D., O. A., I. Č. W. A. D. a oboznámením všetkých listinných dôkazov, a mal za preukázané, že navrhovateľ pracoval v spoločnosti odporcu od 28.09.2009 ako bezpečnostný pracovník so zaradením v potravinách TERNO v Devínskej Novej Vsi. Dňa 26.04.2011 a dňa 28.04.2011 bol upozornený na porušenie pracovnej disciplíny, čo odmietol. Dňa 27.04.2011 bol preradený na iný objekt, BEZ Transformátory na Rybníčnej ulici v Bratislave. Následne sa účastníci konania dňa 25.05.2011 dohodli na ukončení pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu dohodou v zmysle ust. § 60 Zákonníka práce. Pracovný pomer navrhovateľa sa teda skončil dňom 25.05.2011.

Po právnej stránke vec posúdil podľa ust. § 59 ods. 1, § 60 ods. 1, 2 a 3, § 77 Zákonníka práce. Poukázal na kogentnosť ust. § 59 ods. 1 Zákonníka práce, ktorý nepripúšťa, aby sa pracovný pomer skončil na základe iných právnych skutočností, ako v ňom upravených. Rozviazanie pracovného pomeru dohodou charakterizuje konsenzus oboch strán pracovný pomer ukončiť k určitému dátumu, pričom na vznik takejto dohody sú potrebné dva prejavy vôle zmluvných strán. V predmetnej dohode neboli uvedené dôvody skončenia pracovného pomeru, avšak v konaní nebolo preukázané, že navrhovateľ uvedenie dôvodov požadoval. Odporca jednu fotokópiu dohody o skončení pracovného pomeru odovzdal navrhovateľovi a dňa 31.05.2011 mu konateľmi podpísanú dohodu aj zaslal, keď jej prevzatie dňa 08.06.2011 potvrdil navrhovateľ na doručenke. Dospel potom k záveru, že účastníci sa riadne

dohodli na rozviazaní pracovného pomeru dohodou podľa ust. § 60 a nasl. Zákonníka práce, keďže v konaní nebola preukázaná žiadna skutočnosť nasvedčujúca tomu, že navrhovateľ uzavrel dohodu pod nátlakom. Navrhovateľovi bola zo mzdy zrazená suma 8,30 eur za úpravu a čistenie výstroja podľa bodu č. 3 Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 28.09.2009. Tvrdenie navrhovateľa, že na dohode o skončení pracovného pomeru zo dňa 25.05.2011 za priezviskom navrhovateľa uvedené písmeno „n“ by malo znamenať „pod nátlakom“, vyhodnotil ako účelové a ničím nepreukázané. Skonštatoval, že z dokazovania vyplynulo, že účastníci konania mali v pracovnom pomere nezhody spočívajúce v tom, že odporca nebol spokojný s pracovným výkonom navrhovateľa, a dvakrát ho upozornil na porušenie pracovnej disciplíny, čo ale navrhovateľ písomne odmietol. Výsluch svedkov, navrhovaných zástupcom navrhovateľa, nevykonal z dôvodu, že títo neboli prítomní pri uzavretí dohody o skončení pracovného pomeru, preto vykonanie takéhoto dôkazu nebolo pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal včas prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alebo jeho žalobe vyhovieť. Namietal, že bol bez svojho súhlasu zamestnávateľom preradený na pracovisko areálu BEZ Transformátory, čo mu vzhľadom na jeho bydlisko v Dúbravke spôsobilo problémy s dopravou, keďže musel trikrát prestupovať, a stratil veľa času cestou do práce a z práce. Týmto novým miestom výkonu jeho práce mu vznikli aj cestovné náklady, ktoré si nemohol dovoliť. Poukázal na to, že skúšobnú dobu vykonal a aj dva roky pracoval v okruhu svojho bydliska, a v prípade, že by mu pri nástupe do práce odporca ponúkol predmetné odľahlé pracovisko, pracovnú zmluvu by neuzavrel. Uviedol, že na pracovisku BEZ bola vysoká fluktuácia pracovníkov a neboli tam vyhovujúce pracovné podmienky. Personálne oddelenie odporcu mu predostieralo na podpis predmetnú dohodu o skončení pracovného pomeru, hoci on pracovný pomer skončiť nechcel, a jeho skutočnou vôľou bolo v pracovnom pomere zotrvať, ale na tom pracovisku, a v tom pracovnom zaradení, kde absolvoval skúšobnú dobu. Keďže nevedel zniesť šikanovanie, vyznačil na tzv. dohode písmeno „n“ teda „nasilu“. Mal tiež za to, že odporca neuniesol dôkazné bremeno, či mu doručil v prílohe listu skutočne podpísanú dohodu o skončení pracovného pomeru. Dohoda podľa jeho názoru nemá náležitosti, je neplatná, keďže na nej nie je vyznačený dátum prijatia dohody konateľmi, a nie je na nej napísané, že si ju strany prečítali, obsahu porozumeli, a že ide o ich slobodnú a vážnu vôľu. Považoval ju tiež za neurčitú, keď v nej nie je definované, aký pracovný pomer sa má skončiť a podľa sprievodného listu štatutár odporcu podpísal dohodu bez dátumu neskôr, a preto sa jeho pracovný pomer nemohol skončiť ku dňu 25.05.2011. Jeho šikanovanie vyplýva aj z výpovedí svedkov odporcu a môžu ho potvrdiť aj svedkovia, ktorých on označil, napr. je preukázané už tým, že mu pani Krausová pri podpise dohody 25.05.2011 kázala čakať na konateľov, ktorí prídu za hodinu, ale tí prišli do práce až o 6 dní, kedy bola dohoda expedovaná. Namietal tiež, že jeho skrinku otvoril odporca v jeho neprítomnosti a bez spísania tam uložených služobných vecí, ako aj osobných vecí, a tieto mu neboli odovzdané. Hoci si išiel pre svoje veci na pracovisko, nenašiel ich tam, čo aj hlásil zamestnávateľovi ako odcudzenie písomne dňa 23.08.2011. Výpovede vypočutých svedkov považoval za nacvičené a nedôveryhodné. Poukázal tiež na to, že odporca mu zostal dlžný náhradu za dovolenku a za stravný lístok strhnutý z výplaty. Sumu 8,30 eur za vyčistenie výstroja mu odporca strhol v rozpore so zákonom, lebo výstroj je majetkom odporcu, a čistenie patrí do nákladovej položky podniku. Súd preto pochybil, keď mu nároky dovolenkové, stravné lístky a strhnutých 8,30 eur nepriznal.

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa napadnutý rozsudok potvrdiť. Zdôraznil, že o uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru požiadaval sám navrhovateľ, keď sa 25.05.2011 sám osobne dostavil do sídla zamestnávateľa na personálny odbor po tom, čo 5 dní nedal zamestnávateľovi o sebe vedieť a nenastúpil do plánovaných služieb. Pri rokovaní o skončení pracovného pomeru boli prítomné personalistka U.. Č. a riaditeľka odboru služieb O.. D., ktoré o okolnostiach skončenia pracovného pomeru navrhovateľa pred súdom aj vypovedali. U.. Č. dosvedčila, že predmetnú dohodu vypracovala na základe požiadavky navrhovateľa a predložila mu ju na podpis. Tento chcel po podpise prevziať jeden exemplár, preto ho požiadala aby chvíľu počkal na chodbe na návrat konateľov a ich podpis. Navrhovateľ súhlasil, ale vyžiadal si kópiu dohody, podpísanú len ním, ktorú mu vyhotovila a podpísal jej prevzatie, na konateľov nepočkal a odišiel. Konatelia dohodu podpísali, ale navrhovateľ sa pre ňu nevrátil ani v ten deň ani ďalšie dva nasledujúce pracovné dni, preto mu U.. Č. poslala jeden exemplár poštou. Mal za to, že všetky jednania s navrhovateľom prebehli v súlade so zákonom, čo bolo preukázané listinnými dôkazmi a dosvedčené vypočutými svedkami. Vypočutie zástupcom navrhovateľa navrhnutých svedkýň, matky a partnerky navrhovateľa považoval za zbytočné,

keďže ani jedna z nich nebola prítomná pri žiadnom z rokovaní medzi ním a navrhovateľom. Zdôraznil, že napriek tomu, že zástupca navrhovateľa vo svojich vyjadreniach obviňuje odporcu a všetkých svedkov, nezabezpečil, aby na pojednávaní vypovedal samotný navrhovateľ, ktorý hoci bol predvolávaný, sa na žiadne pojednávanie nedostavil. Nesúhlasil ani s tvrdením zástupcu navrhovateľa o násilnom preradení navrhovateľa na objekt BEZ, a za nepravdivé považoval tiež jeho tvrdenie, že navrhovateľ absolvoval skúšobnú dobu v Karlovej Vsi a v Devínskej Novej Vsi. Poukázal na to, že pôvodne bol prijatý na objekt do Petržalky, a postupne zaradený napr. na SLSP v obvode Bratislava III, na dva objekty Doprastavu v obvode Bratislava II a neskôr do potravín TERNO v Devínskej Novej Vsi. Na objekt BEZ bol preradený až po žiadosti klienta TERNO, aby navrhovateľ prestal pracovať v jeho objekte, keďže si svoje pracovné povinnosti nevykonával ako mal. Na objekte BEZ, ktorý odporca tiež stráži, bolo práve voľné jedno miesto, a bol tam aj kolektív, ktorý mohol navrhovateľ potiahnuť.

Odvolací súd prejednal vec podľa ustanovenia ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (ust. § 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je v časti zamietnutia návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou vecne správny, a preto ho v tejto časti potvrdil. Vo zvyšnej zamietajúcej časti ako i v časti rozhodnutia o trovách konania napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie alebo zmenu.

Podľa ust. § 59 ods. 1 Zákonníka práce, pracovný pomer možno skončiť a) dohodou, b) výpoveďou, c) okamžitým skončením, d) skončením v skúšobnej dobe.

Podľa ust. § 60 ods. 1 Zákonníka práce, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, pracovný pomer sa skončí dohodnutým dňom.

Podľa ust. § 60 ods. 2 Zákonníka práce, dohodu o skončení pracovného pomeru zamestnávateľ a zamestnanec uzatvárajú písomne. V dohode musia byť uvedené dôvody skončenia pracovného pomeru, ak to zamestnanec požaduje alebo ak sa pracovný pomer skončil dohodou z dôvodov organizačných zmien.

Podľa ust. § 60 ods. 3 Zákonníka práce, jedno vyhotovenie dohody o skončení pracovného pomeru vydá zamestnávateľ zamestnancovi.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu zistil, že navrhovateľ sa návrhom domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou, a zaplata 100,- eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 01.07.2011 do zaplata titulom zaplata mzdy za šesť dní, náhrady za zo mzdy strhnutý a nevydaný stravný lístok, náhrady za zo mzdy strhnuté čistenie uniformy a náhrady škody za odcudzené kožené topánky.

Dospel k záveru, že vo veci prvého žalovaného výroku, teda navrhovateľom požadovaného určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou, súd prvého stupňa vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne a dostatočne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p.. Vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 59 ods. 1 a § 60 ods. 1, 2 a 3 Zákonníka práce. Svoje rozhodnutie tiež náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie o tomto žalovanom nároku podstatné. Dôkladne vysvetlil z akého dôvodu vyhodnotil dohodu o skončení pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu ako uzavretú platne. V tejto súvislosti sa zaoberal aj s argumentáciou navrhovateľa, ktorý tvrdil, že predmetnú dohodu podpísal pod nátlakom a poukazoval na písmeno „n“ za svojím podpisom, a vyvodil správny záver, že v konaní nebola preukázaná žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že navrhovateľ uzavrel dohodu pod nátlakom. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi, ku ktorým súd prvého stupňa vo svojom rozsudku dospel.

Jeden z možných spôsobov skončenia pracovného pomeru je dohoda o skončení pracovného pomeru, uzavretá medzi zamestnancom a zamestnávateľom ako dvojstranný právny úkon, ktorý vyžaduje k svojmu vzniku zhodný prejav vôle zmluvných strán. Platnosť takejto dohody je, okrem iného, podmienená tým, že netrpí vadami vôle (je urobená slobodne a vážne). Právny úkon trpí nedostatkom slobody vôle, ak účastník koná pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka (prípadne

tretej osoby), ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Takýmto nátlakom je bezprávna vyhrážka (je ňou vynucované niečo, čo ňou nesmie byť vynucované), ktorá je psychickým donútením. V posudzovanej veci však žiadny nedovolený nátlak zo strany odporcu preukázaný nebol, navyiac, navrhovateľ ani netvrdil, že by mu odporca na to, aby ho „prinútil“ podpísať dohodu o skončení pracovného pomeru, vôbec ničím hrozil, alebo použil nejaké bezprávne vyhrážky. Sám zástupca navrhovateľa na pojednávaní dňa 02.09.2013 uviedol, že navrhovateľ predmetnú dohodu podpísal po porade s rodinnými príslušníkmi, a výsluchmi svedkov bolo preukázané, že o uzavretie predmetnej dohody požiadal sám navrhovateľ. Ani odvolací súd potom nezistil žiadne okolnosti vylučujúce slobodu vôle navrhovateľa pri uzatváraní dohody. Keďže sám navrhovateľ inicioval uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru, čo vyplynulo z výpovede svedkov, ako i zo skutočností, že po tom, čo dohodu podpísal, musel čakať na to, kým ju podpíšu konatelia odporcu, nepovažoval za rozhodujúce, čo navrhovateľa viedlo k rozhodnutiu skončiť pracovný pomer u odporcu dohodou. Ak navrhovateľ vnútorne nesúhlasil s upozoreniami odporcu na jeho porušovanie pracovnej disciplíny, so svojím preložením na iné pracovisko (lebo mu nevyhovovalo dopravné spojenie), alebo s tým, že odporca mu nepovolil čerpanie dovolenky v ním zvolenom termíne, a rozhodol sa preto skončiť svoj pracovný pomer u odporcu, je zrejmé, že nejde o stav, ktorý by vylučoval slobodu jeho vôle. Nekonal ani pod časovým stresom, keďže mal dostatočný časový priestor na zváženie, či zotrvá v pracovnom pomere u odporcu, alebo pracovný pomer skončí dohodou, keďže o uzavretie dohody požiadal on sám. Súd prvého stupňa dospel preto k správnejmu záveru, že v konaní nebolo preukázané, že navrhovateľ uzavrel dohodu o skončení pracovného pomeru pod nedovoleným nátlakom zo strany odporcu.

Na odvolacie námietky navrhovateľa, že odporca nepreukázal, že mu doručil konateľmi riadne podpísanú dohodu, a že pracovný pomer sa nemohol skončiť 25.05.2011, nakoľko konatelia dohodu podpísali až o šesť dní, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť bola predmetom dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, a výsluchmi svedkov bolo preukázané, že konatelia dohodu podpísali v rovnaký deň ako navrhovateľ, teda 25.05.2011, a šesť dní neskôr, nakoľko navrhovateľ na ich príchod nepočkal a neprevzal si nimi podpísanú dohodu, mu bola táto dohoda zaslaná poštou, a doručená dňa 08.06.2011, čo vyplýva z jeho podpisu na návratke z doručky. Odporca teda riadne postupoval podľa ust. § 60 ods. 3 Zákonníka práce. Ak navrhovateľ ďalej namietal neurčitost' predmetnej dohody, odvolací súd sa s jeho námietkou nestotožnil. Z ust. § 60 ods. 2 Zákonníka práce vyplýva, že dohoda o skončení pracovného pomeru musí byť uzatvorená písomne, a dôvody skončenia pracovného pomeru v nej musia byť uvedené len v prípade, ak to zamestnanec požaduje alebo ak sa pracovný pomer skončil dohodou z dôvodov organizačných zmien. Je nepochybné, že posudzovaná dohoda, označená ako „Dohoda o skončení pracovného pomeru v zmysle § 60 Zákonníka práce“ bola uzavretá písomne, medzi riadne označenými účastníkmi tohto právneho úkonu, teda medzi odporcom ako zamestnávateľom a navrhovateľom ako zamestnancom, je riadne datovaná a oboma konajúcimi stranami podpísaná. Z jej obsahu je nepochybné, že jej účastníci sa dohodli, že pracovný pomer (navrhovateľa ako zamestnanca, keďže zamestnávateľ nie je v pracovnom pomere) sa končí dňom 25.05.2011 po vzájomnej dohode. Dohoda má preto všetky náležitosti platného právneho úkonu, je jasná, určitá aj zrozumiteľná. Navrhovateľovi sa teda dôvodmi, uvedenými v odvolaní nepodarilo spochybniť vecnú správnosť rozsudku súdu prvého stupňa v časti zamietnutia jeho návrhu na určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou potom ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Čo sa týka zamietnutia návrhu navrhovateľa v časti o zaplatenie 100,- eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 01.07.2011 do zaplatenia (titulom zaplatenia mzdy za šesť dní, náhrady za zo mzdy strhnutý a nevydaný stravný lístok, náhrady za zo mzdy strhnuté čistenie uniformy a náhrady škody za odcudzené kožené topánky), dospel odvolací súd k záveru, že v tejto časti nie je rozsudok súdu prvého stupňa preskúmateľný, keďže nie je vôbec odôvodnený. Nie je z neho možné zistiť, aký skutkový stav súd prvého stupňa vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom zistil, ani ako ho právne posúdil. Z akého dôvodu ho zamietol, tiež z napadnutého rozsudku nevyplýva. Rozsudok v tejto časti potom nemožno považovať za riadne odôvodnený v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a teda ani preskúmateľný odvolacím súdom.

Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou, ako už bolo

uvedené vyššie, ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, a vo zvyšnej zamietajúcej časti, a v časti rozhodnutia o trovách konania, podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) a f) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa ust. § 221 ods. 2 O.s.p..

V ďalšom konaní súd prvého stupňa opätovne prejedná vec v rozsahu, v ktorom bolo jeho rozhodnutie zrušené, pričom riadne vykoná dokazovanie vo veci žalovaného nároku na zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom, po jeho vyhodnotení opätovne vo veci rozhodne, a svoje rozhodnutie odôvodní spôsobom zodpovedajúcim ust. § 157 ods. 2 O.s.p. tak, aby naň mohli účastníci v prípadnom odvolaní reagovať, a odvolací súd preskúmať.

V novom rozhodnutí rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (ust. § 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.